

Arrest

nr. 163 765 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten.

Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 24 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 24 mei 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 15 juli 2011 met nummer 64 945 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 16 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 september 2010 ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing wordt op 31 mei 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) uit te vaardigen. Deze beslissing wordt op 30 mei 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via de post.

Op 25 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 29 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juni 2012 onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 18 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 29 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten, uit te vaardigen. Ook deze beslissing wordt op 18 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 27 november 2012 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de onontvankelijkheidsbeslissing van 29 augustus 2012 in.

Op 27 juni 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juni 2012 onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op 11 juli 2013 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*B.(...), G.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Kosovo
geboren te L.(...) op 02.05.1953
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag d.d. 25.06.2012 worden er medische elementen aangehaald voor B.(...), G.(...) Bijgevolg dient B.(...) G.(...) haar identiteit aan te tonen.

Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 06.09.1994. Uit de identiteitskaart blijkt dat betrokkene

geboren is L.(...) , gelegen in de Autonome Provincie Kosovo. Betrokkene beweert over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken.

Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van de identiteit ook mogelijk maakt door andere middelen dan een geldig identiteitsdocument, vereist het daarentegen het aantonen van 'de constitutieve elementen van identiteit'. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof d.d. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Een paspoort of een identiteitskaart waarvan de geldigheidsduur verstreken is, laat niet toe met zekerheid vast te stellen dat de houder van dit document de nationaliteit heeft die op dit document vermeld staat. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan ven/verven. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure.

De voorgelegde identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot 2 februari 2003, de dag dat de Federale Republiek Joegoslavië ophield te bestaan. Het feit dat de identiteitskaart de vermelding draagt van een plaats uit de Autonome Provincie Kosovo, vormt geen bevestiging van het feit dat verzoekster door de Kosovaarse autoriteiten kan beschouwd worden als een Kosovaarse onderdaan daar de Kosovaarse onafhankelijkheid pas op 17 februari 2008 werd uitgeroepen en het door verzoeker neergelegde overtuigingsstuk dateert van 06.09.1994 en dus van een ogenblik dat er officieel nog geen Kosovaarse Staat en Kosovaarse nationaliteit bestond. Verzoeker liet verder ook na, door aan haar aanvraag extra bewijsstukken toe te voegen, duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. De bewering dat betrokkene over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken, valt niet af te leiden uit voorliggende aanvraag 9ter. Verder kan opgemerkt worden dat nergens in het dossier duidelijk wordt dat betrokkene enige naarstigheid aan de dag zou hebben gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig identiteitsdocument.

Betrokkene blijft bijgevolg in gebreke haar nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt zij vrijgesteld te zijn van deze verplichting. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld dienen te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien zij in gebreke blijft de actuele nationaliteit aan te tonen. De aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk verklaard worden (art 9ter §2 en §3-2° en arrest 73.696 d.d. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

Op 27 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten, uit te vaardigen.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 39, § 2 en 41 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van artikel 39, § 2 juncto artikel 14 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1 In haar synthesememorie vat de verzoekende partij haar enig middel als volgt samen:

“Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n°37026 van de 15.01.2010)

«Aux termes de l'article 9ter de la Loi, ta demande d'autorisation de séjour introduite sur le territoire belge doit répondre à une condition de recevabilité qui est la possession d'un document d'identité par le demandeur.

S'agissant de cette condition de recevabilité, le Conseil rappelle également que les travaux préparatoires de la Loi du 15.09.2006 ayant introduit l'article 9ter dans la Loi du 15.12.1980 indique ce qu'il y a lieu d'entendre par document d'identité en soulignant d'un document d'identité c'est-à-dire un passeport ou un titre de voyage équivalent est indispensable.

La demande d'autorisation de séjour ne pouvant être déclarée que irrecevable si l'identité de la personne est incertaine (documents parlementaires. Chambre session ordinaire 2005-2006, n° 2478/001, exposé des motifs, page 35).

Tandis que la circulaire du Ministre de l'Intérieur du 21.06.2007 relative aux modifications intervenues dans la réglementation en matière de séjour des étrangers suite à l'entrée en vigueur de la Loi du 15.09.2006 fait écho à l'exposé des motifs susmentionnés et indique que les documents d'identité requis acceptés sont une copie d'un passeport international, d'un titre de séjour équivalent ou de la carte d'identité nationale.

En l'espèce, il s'avère que le requérant a bien produit une copie d'un passeport.

Il ressort à la lecture du dossier administratif et de la décision entreprise que la partie défenderesse a pu valablement estimer que ce document ne permettait pas d'établir avec certitude l'identité de l'intéressé, ce dernier ayant déjà produit d'autres passeports comportant d'autres noms.

Le Conseil constate qu'en termes de recours, le requérant reste en défaut de contester ce motif fondant la décision à savoir qu'il est impossible d'établir avec certitude son identité se limitant à affirmer, sans nullement étayer ses dires, introduire cette demande sur la base de sa véritable identité... »

In deze zaak, is er geen twijfel over de identiteit van Mevrouw B.(...) :

- *beslissing van de 06.05.2011 van het CGVS «... De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een identiteitskaart van Joegoslavië van uzelf, een geboorteakte van uzelf en een bewijs van staatsburgerschap van Joegoslavië van uzelf) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch bevatten geen informatie over uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing ...»*
- *regularisatie aanvraag van de 21.06.2012 « ...Mevrouw B.(...). D.(...) , van Servische nationaliteit, geboren te L.(...) op 02.05.1953, wonende aan ... Inventaris: 1 Identiteitsdocumenten ... »*

Wij spreken blijkbaar over de zelfde persoon

Volgens de rechtspraak van de RvV « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se

fonde celle-ci. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet... une décision doit reposer sur des motifs adéquats, pertinents, admissibles en droit et exacts en fait » (Arrêt Conseil du Contentieux des Etrangers n°39 898 du 08.03.2010 dans l'affaire 46.747/111)

Zie ook arrest van de RvV van de 29.01.2009 , nr 22 305 ;

De Conseil du Contentieux des Etrangers heeft al beslist :

- « ...Le Conseil constate toutefois qu'alors que la partie défenderesse était informée des éléments susmentionnés pouvant entraîner une atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge , en cas d'éloignement du requérant, elle s'est abstenue de motiver l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision attaquée de refus de prise en considération d'une demande d'asile sur aucun de ces points.

Force est dès lors de conclure qu'en donnant l'ordre de quitter le territoire au requérant, la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire , le séjour , l'établissement et l'éloignement des étrangers en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux précités... » (Conseil du Contentieux des Etrangers n°24.538 van de 13.03.2009)

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel heeft al beslist :

- « ... Que les droits consacrés par l'article 3 de la CEDH sont des droits absolus qui s'imposent aux Etats membres ; que si ceux-ci ont le pouvoir de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux sur leur territoire , ils doivent néanmoins tenir compte de l'article 3 de la CEDH qui consacre une valeur fondamentale dont les garanties doivent s'appliquer indépendamment de la nationalité ou de la régularité de la situation administrative de l'intéressé sur le territoire (voy. Cour Eur. Dr. Homme 02.05.1997 D/Royaume Uni ; 17.12.1996 Ahmed/Autriche et 15.11.1996 Chahal/Royaume Uni; Bruxelles 04.05.1999 en cause Swahla Assam / Etat Belge 1998/KR/531 ; Bruxelles 07.09.2006 en cause Tshilengi /Etat Belge 2002/KR/445); Que les articles 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme ouvrent également en faveur de leur bénéficiaire des droits subjectifs ...»

(Tribunal de Première Instance de Bruxelles 18/05/2007 n°07/227/C X c/ Etat belge gepubliceerd in Revue du droit des étrangers , n°143 , avril-mai-juin 2007 , p. 175)

In de zaak B(...), de verwerende partij heeft een automatische toepassing gemaakt van art. 9Ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 zonder de etnisch origina van mevrouw B(...) studeren:

De verwerende partij heeft nooit gestudeerd de vraag van de mogelijkheid voor Mevrouw B(...) de medische diensten in zijn land van herkomst te krijgen;

In een arrest n°82.194 van de 31.05.2012 van de Conseil du Contentieux des Etrangers werd beslist :

« le Conseil remarque que les extraits déposés des sites internet référencés dans le rapport du fonctionnaire médecin attestent de la présence d'hôpitaux et de médecins sur le territoire guinéen, mais ne permettent en tout cas pas d'établir la disponibilité en Guinée du matériel permettant de procéder à l'échographie annuelle nécessitée par la pathologie de la partie requérante.

Généralement, la simple présence d'infrastructures hospitalières ou de médecins spécialistes sur le sol guinéen ne renseigne pas, en soi, sur la disponibilité de tous les examens ou analyses qui sont généralement pratiqués en BELGIQUE»

De regularisatie aanvraag van Mevrouw B(...) zegde :

« Dat dezelfde medicatie en behandeling NIET voorhanden/betaalbaar zijn in het land van herkomst;

Dat verzoekers als Roma in het land van herkomst uitgesloten worden van alle rechten ; Dat de Roma geen voldoende huisvesting hebben hetwelk tal van ziektes in de hand werkt.; Dat zij uitgesloten worden van gratis hulpverlening wegens te strikte voorwaarden; dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikken om medische zorgen te betalen; dat er bovendien niet voldoende medicijnen zijn, dat zij echt wel aangewezen zijn op gespecialiseerde hulp; dat zij in het land van herkomst ook niemand meer hebben om op terug te vallen;

Dat de beste medische zorgen verstrekt worden in de privéklinieken en dat bij hospitalisatie een repatriëring best georganiseerd wordt; dat verzoekers deze privé-zorgen niet betalen kan;

Dat niet uit het oog mag verloren worden dat verzoekers al hun sociale en economische belangen ondertussen in België gevestigd zijn;

Date en gedwongen terugkeer niet in het belang is van verzoekers, gelet op de aard van hun medische problemen; »

De verwerende partij antwoord niet op deze argumenten;

Dat is een blijkbaar schending van art.2 en 3 van de wet van de 29.07.1991;

(Zie arresten CCE van de 31.05.2012 n°82.069 of CCE van de 29.05.2012 n°81.893).

De verwerende partij heeft niet rekening hoedend met de Roma origine van Mevrouw B(..) .

De Conseil du Contentieux des Etrangers heeft al beslist in een arrest CCE 15.12.2012 n 71.856 over KOSOVO dat :

« Chaque décision administrative doit être motivée formellement au regard des éléments du dossier administratifs la fonde.

Parmi ceux-ci figurent in casu les difficultés alléguées liées à l'origine ethnique de la partie requérante d'accès aux soins en HONGRIE (pays où il est question de renvoyer le requérant) qui constitue un argument à rencontrer dans le cadre d'une demande introduite sur base de l'article 9ter. »

In de zaak B(...) is er geen specifieke motivering in verband met de Roma origine van de verzoekende partij ;

Hier ook is er een schending van art. 2 en 3 van de wet van de 29.07.1991 ;

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al vernietigde de administratieve rechtshandeling , een weigering visumaanvraag kort verblijf, waar de motieven deels in het Frans en deels in het Nederlands geformuleerd waren . Er werd vastgesteld dat de artikelen 39 juncto artikel 17§1 3° van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, die openbare orde betreft, geschonden werden ;

(RvV 28 mei 2009 nr 28 068 , zie ook jaarverslag 08-09 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blz 75- 76)

*In de Zaak B(...) , de raad moet de bestreden beslissing vernietigen omdat de motieven deels in het Frans («... .. en application de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, comme remplacé par l'article 187 de la loi du 29 décembre 2010 portant des dispositions diverses, je vous informe que cette demande est irrecevable Motif*** VOIR ANNEXE*** ... ») deels in het Nederlands (« ...Reden : Artikel 9 ter §3 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen : het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag ... »)*

In de Zaak B(...) , er is wel een standaard medisch getuigschrift die werd voorgelegd bij de aanvraag ; De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071 ; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862)

De verwerende partij heeft manifest geen rekening gehouden met de medische en de familie toestand van Mevrouw B.(...) M.(...);

Mevrouw B.(...) leeft met zijn zoon B.(...) R.(...) en heeft de hulp zijn zoon B.(...) R.(...) nodig om te leven

De Raad van State heeft al beslist :

- « le principe de bonne administration visé dans le présent recours impose à l'autorité administrative l'obligation de se livrer à un examen complet des circonstances concrètes de l'affaire et dès lors de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier et non d'avoir égard seulement aux éléments défavorables de celui-ci » (C.E. n 127.613 van de 30.01.2004)

Le Conseil du Contentieux des Etrangers heeft al beslist :

- « ...Le Conseil constate toutefois qu'alors que la partie défenderesse était informée des éléments susmentionnés pouvant entraîner une atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'Etat belge , en cas d'éloignement du requérant, elle s'est abstenue de motiver l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision attaquée de refus de prise en considération d'une demande d'asile sur aucun de ces points.

Force est dès lors de conclure qu'en donnant l'ordre de quitter le territoire au requérant, la partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 71/5 de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire , le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en violation des obligations qui lui incombent au regard des instruments internationaux précités... » (Conseil du Contentieux des Etrangers n°24.538 van de 13.03.2009)

(...)

4. ARGUMENTEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend in het Nederlands. De bestreden beslissing, die deze aanvraag beoordeelt, werd, voor zover het de motieven ter beoordeling van de aanvraag betreft, opgesteld in het Nederlands.

De motivering van de bestreden beslissing heeft betrekking op de verhouding tussen burger en overheid, zodat art.41 §1 van de Taalwetten Bestuurszaken van toepassing is.

Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkene zich hebben bediend.

Aangezien verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf in de Nederlandse taal heeft ingediend, diende deze beslissing in zoverre, in de Nederlandse taal opgesteld te worden.

Verder betwist verzoekster niet in concreto de motieven van de bestreden beslissing. Zij verwijst louter naar rechtspraak, zonder deze op voldoende concrete wijze te betrekken op haar eigen geval en op de bestreden beslissing.

Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst. Verzoekster kan haar identiteit aantonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat haar volledige naam, geboorteplaats en datum en de nationaliteit bevat, het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoekster.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet als niet ontvankelijk afgewezen omdat verzoekster een identiteitskaart bijvoegde van de Federale Republiek Joegoslavië, uitgereikt op 6 september 1994, terwijl die federatie thans niet meer bestaat.

Dit is het determinerend motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van haar identiteit, enkel een Joegoslavische identiteitskaart voegde. Het betreft een federatie die thans niet meer bestaat. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze tot de onontvankelijkheid van de aanvraag werd besloten. Een onderzoek ten gronde naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen was in casu dan ook niet aan de orde.

5. ANTWOORD OP DE ARGUMENTEN VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij zal zeggen « ...Aangezien verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf in de Nederlandse taal heeft ingediend, diende deze beslissing in zoverre, in de Nederlandse taal opgesteld te worden ... » .

Het probleem is dat in casu de motieven (rechtelijke motieven) deels in het Frans en deels in het Nederlands geformuleerd waren

Over de identiteit :

- *de wet zegt niet wat is een « identiteitsdocument »*
- *In een arrest n°27.120 van de 11.05.2009 de Conseil du Contentieux des Etrangers zal zeggen « ... La circulaire du 21.06.2007 précise que les documents d'identité requis acceptés sont une copie d'un passeport international , d'un titre de séjour équivalent ou de la carte d'identité nationale ... La circulaire n 'indique pas si ces documents doivent être en cours de validité »*
- *De Raad van State , in een arrest n°207.910 van de 05.10.2010 , zal zeggen « ... le certificat d'inscription au registre des étrangers (périmé de surcroît) qui avait été produit par la partie adverse ne constitue en aucune manière un document d'identité au sens de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 précité , mais un simple titre de séjour qui quoi qu'il en soit ne permet pas d'attester de manière certaine l'identité de son titulaire ; que ce document se borne en effet à reprendre sur la seule foi des déclarations de l'intéressée, les différents noms que celle-ci a prétendu porté depuis son arrivée ...»*

In casu , werd een Joegoslavische identiteitskaart gevoegd .

Deze Joegoslavische identiteitskaart geeft een zekerheid op de identiteit van de verzoekende partij.

De verwerende partij heeft manifest geen rekening gehouden met de medische en de familie toestand van Mevrouw B.(...) M.(...);

De verwerende partij heeft manifest geen rekening gehouden met de Roma origine van de verzoekende partij ;

Er is een schending van de motivatie verplicht als de verwerende partij zegt « .. .Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken ... » zonder rekening houden met de familie toestand en de Roma origine van verzoekende partij.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij :

“Verzoekster betoogt dat er geen twijfels zijn omtrent haar identiteit. Er werd geen onderzoek verricht naar de mogelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst. Bovendien werden de motieven van de bestreden beslissing deels in het Frans en deels in het Nederlands opgesteld. Er werd geen rekening gehouden met haar medische en familiale toestand.

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd opgesteld in het Frans voor zover zij betrekking heeft op de communicatie met de gemeente Dison.
Desgevallend werd art. 39 §2 van de Taalwetten Bestuurszaken niet geschonden:*

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend in het Nederlands. De bestreden beslissing, die deze aanvraag beoordeelt, werd, voor zover het de motieven ter beoordeling van de aanvraag betreft, opgesteld in het Nederlands.

De motivering van de bestreden beslissing heeft betrekking op de verhouding tussen burger en overheid, zodat art. 41 §1 van de Taalwetten Bestuurszaken van toepassing is.

Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

Aangezien verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf in de Nederlandse taal heeft ingediend, diende deze beslissing in zoverre, in de Nederlandse taal opgesteld te worden.

Verder betwist verzoekster niet in concreto de motieven van de bestreden beslissing. Zij verwijst louter naar rechtspraak, zonder deze op voldoende concrete wijze te betrekken op haar eigen geval en op de bestreden beslissing.

De vordering is om die reden onontvankelijk.

Met betrekking tot de voorwaarde tot het aantonen van de identiteit bij een medische regularisatieaanvraag, luidt artikel 9ter van de vreemdelingenwet als volgt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1 eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (eigen onderlijning)

(...) "

Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont. Verzoekster kan haar identiteit aantonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat haar volledige naam, geboorteplaats en datum en de nationaliteit bevat, het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoekster en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoekster.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet als niet ontvankelijk afgewezen omdat verzoekster een identiteitskaart bijvoegde van de Federale Republiek Joegoslavië, uitgereikt op 6 september 1994, terwijl die federatie thans niet meer bestaat. Dit is het determinerend motief.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling, die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoont. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procédure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009).

Artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit - zijnde een constitutief element van zijn identiteit - dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van haar identiteit, enkel een Joegoslavische identiteitskaart voegde. Het betreft een federatie die thans niet meer bestaat.

Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk.

Hierbij heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar tevens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011 waarin het volgende werd opgemerkt:

"Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)"

Op 2 februari 2003 hield de Federale Republiek Joegoslavië op te bestaan, zodat de door verzoekster bijgevoegde identiteitskaart slechts tot die datum een sluitend bewijs vormde van haar nationaliteit. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken de verwerende partij duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze tot de onontvankelijkheid van de aanvraag werd besloten. Een onderzoek ten gronde naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen was in casu dan ook niet aan de orde. Het enig middel is ongegrond."

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemaakt dat deze genomen is op grond van artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet, wat de juridische overweging uitmaakt. Ook de feitelijke overwegingen zijn aanwezig in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij haar actuele nationaliteit niet aantoot en dat, omdat ze ook niet vrijgesteld is van deze verplichting, de aanvraag onontvankelijk verklaard moet worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing geen antwoord op de medische elementen en geen specifieke motivering wordt gegeven omtrent de Roma origine van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk verklaart omdat de verzoekende partij in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen. Bij het beoordelen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager eerst zijn nationaliteit/identiteit aantonen, voordat de verwerende partij zou overgaan tot een eerste beoordeling van de aangebrachte medische elementen. Aangezien de verzoekende partij *in casu* haar identiteit/nationaliteit niet aantoot, moet de verwerende partij niet antwoorden op de aangehaalde medische elementen, daar deze beoordeling plaatsvindt na de beoordeling van de identiteit/nationaliteit.

De verzoekende partij maakt de schending van de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoot overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

Uit de lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

De verzoekende partij dient op 25 juni 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Bij deze aanvraag voegt zij haar Joegoslavisch paspoort toe, uitgegeven op 6 september 1994. De verwerende partij heeft deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat zij stelt dat het paspoort slechts sluitend bewijs levert van de nationaliteit en identiteit tot 2 februari 2003, namelijk de dag waarop de Federale Republiek Joegoslavië ophield te bestaan. De aanvraag werd dus onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tevens op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Vervolgens dient de vraag gesteld te worden of een paspoort van een niet langer bestaande Staat, namelijk de Federale Republiek Joegoslavië, een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een niet langer bestaande Staat blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit vormen. Het is niet omdat een Staat ophoudt te bestaan dat een ex-onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij aangaande het door de verzoekende partij neergelegde document dat: *“De voorgelegde identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot 2 februari 2003, de dag dat de Federale Republiek Joegoslavië ophield te bestaan. Het feit dat de identiteitskaart de vermelding draagt van een plaats uit de Autonome Provincie Kosovo, vormt geen bevestiging van het feit dat verzoekster door de Kosovaarse autoriteiten kan beschouwd worden als een Kosovaarse onderdaan daar de Kosovaarse onafhankelijkheid pas op 17 februari 2008 werd uitgeroepen en het door verzoeker neergelegde overtuigingsstuk dateert van 06.09.1994 en dus van een ogenblik dat er officieel nog geen Kosovaarse Staat en Kosovaarse nationaliteit bestond. Verzoeker liet verder ook na, door aan haar aanvraag extra bewijsstukken toe te voegen, duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. De bewering dat betrokkene over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken, valt niet af te leiden uit voorliggende aanvraag 9ter. Verder kan opgemerkt worden dat nergens in het dossier duidelijk wordt dat betrokkene enige naarstigheid aan de dag zou hebben gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig identiteitsdocument.”*

Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat de identiteit van de verzoekende partij op enig ogenblik bij de voorgaande procedures in vraag werd gesteld. Zo leest de Raad meer bepaald in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011 waarbij de asielaanvraag van verzoekende partij van 9 december 2009 werd afgewezen: *“Bovendien heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij in geval van problemen geen of onvoldoende beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten gezien uit de geraadpleegde informatie blijkt dat de in Kosovo aanwezige opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van (veiligheids)problemen, ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden”* en *“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een identiteitskaart van Joegoslavië van uzelf, een geboorteakte van uzelf, en een bewijs van staatsburgerschap van Joegoslavië van uzelf) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit, doch bevatten geen informatie over uw concrete problemen.”*

In de beslissing van 16 mei 2012, waarbij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart, wordt er vanuit gegaan dat de verzoekende partij de Kosovaarse nationaliteit heeft en wordt er geconcludeerd dat *“Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 10/05/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo, en dat er geen bezwaar is om te reizen”*. De arts-attaché concludeert dat: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd*

worden als aandoeeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst."

Kernvraag in deze is dan ook of een paspoort van een niet langer bestaande Staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een niet meer bestaande Staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het gegeven dat een paspoort van een niet meer bestaande Staat wordt overgemaakt houdt dus niet *ipso facto* in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Hierop lijkt de verwerende partij nochtans te alluderen wanneer zij in haar nota met opmerkingen de reden waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard als volgt toelicht: *"Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van haar identiteit, enkel een Joegoslavische identiteitskaart voegde. Het betreft een federatie die thans niet meer bestaat.*

Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk."

Te dezen kan nog *mutatis mutandis* dienstig verwezen worden naar de memorie van toelichting bij het aldus gewijzigde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin kan gelezen worden dat een oud nationaal paspoort kan volstaan: *"Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort (...)" (Parl.St., Kamer, 2010-2011, DOC 530771/001, p.145).*

De Raad stelt vast dat de conclusie van de verwerende partij onredelijk is gelet op het gebrek aan twijfel over de nationaliteit van de verzoekende partij in voorgaande procedure(s) onder meer een asielpcedure en een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zo heeft de verzoekende partij blijkens het administratief dossier inderdaad verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, zowel tijdens de asielpcedure als tijdens de medische regularisatieprocedure. Haar eerste medische regularisatieprocedure werd daarenboven ontvankelijk, doch ongegrond verklaard door de verwerende partij en uit de motieven van die beslissing blijkt niet dat haar Kosovaarse nationaliteit betwist werd. Ook in de asielpcedure werd haar nationaliteit niet betwist.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij in voorliggend geval op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat haar aanvraag 9ter onontvankelijk is omdat zij niet zou hebben aangetoond wat haar actuele nationaliteit is.

Een motivering van een beslissing die geen rekening houdt met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat inzake een eerdere medische regularisatieaanvraag de behandelingsmogelijkheden in Kosovo werden onderzocht door de verwerende partij, is onzorgvuldig. Een beslissing die er toe strekt een stuk niet te weerhouden als bewijs van nationaliteit waarbij de twijfels aangaande de voorgehouden nationaliteit geen steun vinden in het administratief dossier, nu de verwerende partij geen andere gegevens aanreikt waaruit blijkt dat aan de Kosovaarse nationaliteit van de verzoekende partij getwijfeld wordt, schendt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is gegrond. De eventuele gegrondheid van de overige middelen (onderdelen) kan niet leiden tot een ruimere nietigverklaring zodat het niet nodig is deze verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS